

Zaak C-814/19

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

6 november 2019

Verwijzende rechter:

High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division,
Birmingham District Registry (Verenigd Koninkrijk)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

31 oktober 2019

Verzoekende partijen:

AC

TM

GM

MM

Verwerende partijen:

ABC SL

XYZ PLC

**VOOR DE HIGH COURT OF JUSTICE (hoogste rechterlijke instantie van
Engeland en Wales, Verenigd Koninkrijk) [omissis]**

QUEEN'S BENCH DIVISION (afdeling van de Queen's Bench)

BIRMINGHAM DISTRICT REGISTRY

TUSSEN

AC

EERSTE VERZOEKER

EN

TM **TWEEDE VERZOEKER**

EN

GM **DERDE VERZOEKER**

(vertegenwoordigd door zijn moeder en medeverzoeker AC)

EN

MM **VIERDE VERZOEKER**

(vertegenwoordigd door haar moeder en mede-verzoeker AC)

EN

ABC SL **EERSTE VERWEERDER**

EN

XYZ PLC **TWEEDE VERWEERDER**

[omissis] **[Or. 1]** [omissis] **NAAR AANLEIDING VAN HET VERZOEK** van de eerste verweerder om het Hof van Justitie van de Europese Unie om een prejudiciële beslissing te verzoeken over de in de bijlage bij deze beschikking gestelde vragen

[omissis] **EN NA TE HEBBEN VASTGESTELD** dat, opdat de rechter in deze zaak uitspraak zou kunnen doen, een aantal vragen over de uitlegging van het Unierecht moeten worden beantwoord, en dat het aangewezen is het Hof van Justitie om een prejudiciële beslissing daarover te verzoeken

BESLIST DE HIGH COURT OF JUSTICE als volgt:

1. De in de bijgevoegde bijlage opgenomen vragen betreffende de uitlegging van artikel 13, leden 2 en 3, van verordening (EU) nr. 1215/2012 (herschikking) worden, krachtens artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU), voorgelegd aan het Hof van Justitie voor een prejudiciële beslissing.
2. Deze beschikking wordt onmiddellijk ter kennis van het Hof gebracht.

[omissis] **[Or. 2]**

BIJLAGE

A. Verwijzende rechter

1. Deze verwijzing op grond van artikel 267 VWEU wordt gelast door de Queen's Bench Division (afdeling van de Queen's Bench) (Birmingham District Registry) van de High Court of Justice of England and Wales (hoogste rechterlijke instantie van Engeland en Wales, Verenigd Koninkrijk). [omissis]

B. Partijen

2. [omissis: gegevens van juridische vertegenwoordigers]
3. De eerste verweerder exploiteert een privékliniek voor behandelingen inzake medisch begeleide voortplanting in Madrid, en is in Spanje gevestigd. [omissis] [omissis: gegevens van juridische vertegenwoordigers]
4. De tweede verweerder is, in het relevante tijdvak, de aansprakelijkheidsverzekeraar van de eerste verweerder, met zetel in Spanje. Hij neemt niet deel aan de betwisting van de rechterlijke bevoegdheid door de eerste verweerder of aan deze prejudiciële verwijzing.

C. Voorwerp en feiten van het geding

5. Eind 2010 hebben de eerste en de tweede verzoeker, die hun woonplaats in Engeland hadden en nog steeds hebben, met de eerste verweerder een overeenkomst gesloten voor de verstrekking van een behandeling inzake medisch begeleide voortplanting met donoreicellen in de kliniek van de eerste verweerder in Madrid. De behandeling vond eind 2010 en in 2011 plaats in Madrid, en de eerste verzoeker werd in de zomer van 2011 zwanger met behulp van embryo's die in het Spaanse laboratorium van de eerste verweerder waren gecreëerd uit donoreicellen die de eerste verweerder had verkregen van een Spaanse donor en sperma van de tweede verzoeker. De derde en de vierde verzoeker zijn ten gevolge van die behandeling op 27 maart 2012 geboren in het Verenigd Koninkrijk. Bij beiden werd vervolgens cystische fibrose vastgesteld. De tweede verzoeker en de donor waren samen de bron van de betreffende mutatie. **[Or. 3]**
6. De eerste verweerder was de exploitant van de kliniek in Madrid die de eerste en de tweede verzoeker de behandeling inzake medisch begeleide voortplanting heeft verstrekt die tot de geboorte van de derde en de vierde verzoeker heeft geleid.
7. Verzoekers wensen tegen de eerste verweerder vorderingen in te stellen tot vergoeding van het nadeel en de schade die zij alle vier hebben geleden ten gevolge van het feit dat de derde en de vierde verzoeker met cystische fibrose zijn geboren. Verzoekers stellen dat de eerste verweerder hun allen krachtens het Spaanse recht inzake de onrechtmatige daad een verplichting verschuldigd was

om medische diensten en behandelingen te verstrekken op een door een verantwoordelijke instantie van vergelijkbaar gekwalificeerde beroepsbeoefenaars als passend erkend niveau inzake zorg en bekwaamheid, en dat die verplichting is geschonden. De eerste en de tweede verzoeker betogen verder dat hun een contractuele verplichting van gelijke strekking verschuldigd was, die is geschonden. Verweerders wijzen hun aansprakelijkheid van de hand.

8. Op 17 oktober 2018 is een procedure ingeleid [omissis] en vervolgens betekend aan verweerders, die afzonderlijk worden vertegenwoordigd. Verzoekers hebben krachtens de artikelen 11, lid 1, onder b) en 13, lid 2, van herschikkingsverordening nr. 1215/2012 [van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken] (hierna: „herschikte Brussel-I-verordening”) rechterlijke bevoegdheid ten opzichte van de tweede verweerder ingeroepen. De tweede verweerder heeft die rechterlijke bevoegdheid niet betwist.
9. Bij verzoekschrift van 4 februari 2019 heeft de eerste verweerder de bevoegdheid van de gerechten van Engeland en Wales betwist om kennis te nemen van de tegen hem ingestelde vorderingen.
10. Ter terechtzitting hebben verzoekers betoogd dat krachtens artikel 13, lid 3, van de herschikte Brussel-I-verordening rechterlijke bevoegdheid ten opzichte van de eerste verweerder gold. Verzoekers lieten daarnaast rechterlijke bevoegdheid gelden krachtens de artikelen 17 en 18.
11. De eerste verweerder heeft betwist dat verzoekers' vorderingen binnen de werkingssfeer van artikel 13, lid 3, vallen, dat de derde en de vierde verzoeker „getroffenen” zijn voor de toepassing van artikel 13, lid 3, dat hij activiteiten naar Engeland en Wales oriënteert voor de toepassing van artikel 17 en 18, en dat de derde en de vierde verzoeker consumenten zijn. **[Or. 4]**
12. Zijn betwisting is op 23 juni 2019 gehoord voor [omissis] de High Court. Bij arrest van 24 september 2019 heeft [dat] gerecht geoordeeld dat de derde en de vierde verzoeker niet als consumenten kunnen worden aangemerkt, maar dat er wel sprake was van naar Engeland en Wales georiënteerde activiteiten, zodat de eerste en de tweede verzoeker zich kunnen beroepen op de door de artikelen 17 en 18 geboden toegang. De eerste verweerder wenst in beroep te gaan tegen de uitspraak inzake de oriëntering van activiteiten, maar deze verwijzing heeft in geen geval betrekking op vragen die rijzen in verband met afdeling 4 van de herschikte Brussel-I-verordening. De rechter heeft de argumenten van partijen betreffende artikel 13, lid 3, samengevat en heeft geconcludeerd dat het noodzakelijk was het Hof van Justitie een aantal prejudiciële vragen te stellen opdat hij de betwisting door de eerste verweerder van de rechterlijke bevoegdheid van het Engelse gerecht definitief zou kunnen afdoen.

D. Toepasselijke bepalingen van het nationale recht

13. In 2015 heeft de Court of Appeal of England and Wales (rechter in tweede aanleg in burgerlijke zaken, Engeland en Wales) zich in *Hoteles Pinero Canarias SL v Keefe* [omissis] gebogen over de werkingssfeer van artikel 11, lid 3, van verordening nr. 44/2001 [van de Raad van 22 december 2000 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken] (hierna: „Brussel-I-verordening”) (nu artikel 13, lid 3, van de herschikte Brussel-I-verordening) en heeft geoordeeld dat hij rechterlijke bevoegdheid had over het in Spanje gevestigde hotel, wanneer de vordering samen met de [rechtstreeks] tegen de aansprakelijkheidsverzekeraar van het hotel ingestelde vordering werd behandeld.
14. Het hotel heeft tegen die beslissing hoger beroep ingesteld bij de Supreme Court [of the United Kingdom] (hoogste rechterlijke instantie van het Verenigd Koninkrijk), die in augustus 2017 de volgende vragen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft voorgelegd (zie zaak C-491/17 [PB 2017, C 347, blz. 18]).
 - a. Is voor toepassing van artikel 11, lid 3, [van de Brussel-I-verordening, nu artikel 13, lid 3, van de herschikte Brussel-I-verordening] vereist dat de vordering van de gelaedeerde tegen de polishouder/verzekerde in die zin een verzekeringskwestie betreft dat hierbij een vraag over de geldigheid of de dekking van de polis aan de orde is?
 - b. Is voor toepassing van artikel 11, lid 3, vereist dat er een gevaar van onverenigbare arresten dreigt indien geen oproeping in het geding wordt toegestaan?
 - c. Beschikt een gerechtelijke instantie over discretionaire ruimte bij de beslissing om in geval van een vordering waarop artikel 11, lid 3, van toepassing is, oproeping in het geding toe te staan? **[Or. 5]**
15. [omissis] De verwijzing [werd] ingetrokken [bij beschikking van de Supreme Court van 16 mei 2018, en zaak C-491/17 werd uit het register van het Hof van Justitie geschrapt].
16. [omissis]
17. De partijen zijn het erover eens dat de vorderingen, overeenkomstig de verordeningen Rome I en Rome II [verordeningen nr. 864/2007 en nr. 593/2008], worden beheerst door het Spaanse recht. De High Court heeft geen getuigenis gehoord met betrekking tot de relevante bepalingen van het Spaanse recht of de benadering naar Spaans recht van de in de vordering aan de orde gestelde kwesties. Partijen beroepen zich derhalve niet op enige relevante bepaling van het nationale recht inzake de contractuele en niet-contractuele verbintenissen.

E. Toepasselijke bepalingen van het Unierecht

18. Artikel 13 van de herschikte Brussel-I-verordening bepaalt:

„1. Ter zake van aansprakelijkheidsverzekering kan de verzekeraar ook in vrijwaring worden opgeroepen voor het gerecht waar de rechtsovereenkomst van de getroffen tegen de verzekerde aanhangig is, indien de voor dit gerecht geldende wetgeving het toelaat.

2. De artikelen 10, 11 en 12 zijn van toepassing op de vordering die door de getroffen rechtstreeks tegen de verzekeraar wordt ingesteld, indien de rechtstreekse vordering mogelijk is.

3. Indien de wettelijke bepalingen betreffende deze rechtstreekse vordering het in het geding roepen van de verzekeringnemer of de verzekerde regelen, is hetzelfde gerecht ook te hunnen opzichte bevoegd.”

19. In KABEG, zaak C-340/16 [arrest van 20 juli 2017, EU:C:2017:576], werd het Hof de vraag voorgelegd of een werkgever die het loon van het slachtoffer had doorbetaald tijdens diens ziekteverlof als de „zwakke partij” [overweging 13 van de Brussel-I-verordening] aan te merken was ten opzichte van de aansprakelijkheidsverzekeraar met het oog op de toepassing van de bevoegdheidsregels van afdeling 3 van de Brussel-I-verordening. Advocaat-generaal Bobek ging in zijn conclusie [van 18 mei 2017, EU:C:2017:396] in op de vraag of de zaak „betrekking [had] op verzekeringszaken”. Hij heeft geconcludeerd dat het begrip „verzekeringszaken” autonoom en uniform moet worden uitgelegd. De basis om te bepalen wat een „verzekeringszaak” is, is in wezen de titel. Er moet met andere woorden worden nagegaan wat de oorzaak is van de vordering tegen een bepaalde verweerder [punt 36 van de conclusie]. Advocaat-generaal Bobek heeft geconcludeerd dat het voorwerp van een vordering binnen de werkingssfeer van afdeling 3 valt „indien het betrekking heeft op rechten en verplichtingen die voortvloeien uit een verzekeringsverhouding” [punt 39]. **[Or. 6]** Het Hof heeft zich in zijn arrest niet rechtstreeks uitgesproken over de vraag in welke mate een vordering een „verzekeringszaak” moet zijn om binnen de werkingssfeer van afdeling 3 te vallen, of wat wordt bedoeld met een „verzekeringszaak”.

20. In het arrest KABEG heeft het Hof echter geconcludeerd dat: (1) het begrip „zwakke partij” in verzekeringszaken een ruimere betekenis heeft dan inzake door consumenten gesloten overeenkomsten of individuele verbintenissen uit arbeidsovereenkomst [punt 32 van het arrest]; (2) werkgevers die zijn gesubrogeerd in de rechten op schadevergoeding van hun werknemers (ongeacht hun omvang en hun rechtsvorm) als personen die schade hebben geleden in de zin van afdeling 3 van de Brussel-I-verordening kunnen worden beschouwd; (3) de betrokken werkgever als de „zwakke partij” ten aanzien van de verzekeraar kan worden aangemerkt, en bijgevolg (4) „een werkgever die is gesubrogeerd in de rechten van de werknemer die het slachtoffer van een verkeersongeval was en

wiens loon hij heeft doorbetaald, als ‚getroffene’ de verzekeraar van het bij dat ongeval betrokken voertuig kan oproepen voor de gerechten van de lidstaat waar hij is gevestigd, indien een rechtstreekse vordering mogelijk is” [punt 37].

21. Het Hof [diende] de in de zaak Keefe voorgelegde prejudiciële vragen [niet] te behandelen. Ook was geen conclusie verkregen van een advocaat-generaal.
22. Het Hof heeft onderzocht wat de betekenis is van het begrip „getroffene” in de zin van artikel 11 van de Brussel-I-verordening [artikel 13 van de herschikte Brussel-I-verordening] en heeft geconcludeerd dat het „*niet alleen betrekking [kan] hebben op de persoon die de schade rechtstreeks heeft geleden, maar ook op degene die ze slechts indirect heeft geleden*” (zie Vorarlberger Gebietskrankenkasse, zaak C-347/08 [arrest van 17 september 2009, EU:C:2009:561], punt 25). Het heeft niet onderzocht of personen in de situatie van de derde en de vierde verzoeker aan die criteria kunnen voldoen, waarvoor mogelijk zou moeten worden onderzocht wat onder „de schade” moet worden verstaan.

F. Samenvatting van de argumenten van partijen

23. Verzoekers concluderen:
 - a. Op grond van de Engelse rechtspraak in de zaak Keefe kan een verzoeker een in het buitenland woonachtige verzekerde in het geding roepen bij een vordering tegen een in het buitenland gevestigde verzekeraar.
 - b. Een doelgerichte uitlegging zou, om de in Keefe gegeven redenen, dienen als ondersteuning van de oproeping in het geding van de verzekerde in het kader van de tegen de verzekeraar ingestelde vordering waarbij de verzoeker van beiden schadevergoeding eist voor het ondervonden nadeel en de geleden gevolgschade. **[Or. 7]**
 - c. De enige voorwaarde waaraan krachtens artikel 13, lid 3, moet worden voldaan, is dat het in het geding roepen van de verzekerde bij de rechtstreekse vordering tegen de verzekeraar is toegestaan door de wettelijke bepalingen betreffende de rechtstreekse vordering tegen de verzekeraar, in casu de bepalingen van het Spaanse recht.
 - d. De derde en de vierde verzoeker moeten (bij gebreke van bewijs van de positie onder het toepasselijke recht) worden geacht een vordering wegens onrechtmatige daad tegen de eerste verweerder te hebben en moeten derhalve in dat kader als „getroffenen” worden beschouwd.
24. De eerste verweerder concludeert als volgt:

- a. Geen van de verzoekers kan op grond van artikel 13, lid 3, de rechterlijke bevoegdheid inroepen. Afwijkingen van de algemene regel dat een persoon moet worden opgeroepen op de plaats waar hij zijn woonplaats heeft, moeten strikt en doelgericht worden opgevat, en afdeling 3 is enkel van toepassing op vorderingen die betrekking hebben op verzekeringszaken.
- b. De vorderingen van de verzoekers betreffen schadevergoeding voor nadeel en gevolgschade ten gevolge van beweerde nalatigheid bij een behandeling inzake medisch begeleide voortplanting. Zij hebben geen betrekking op verzekeringszaken en dat verandert niet enkel doordat zij worden samengevoegd met de rechtstreekse vordering tegen de verzekeraar.
- c. Bovendien kunnen de derde en de vierde verzoeker niet worden aangemerkt als „getroffenen” (aan welk begrip een autonome uitlegging moet worden gegeven, in plaats van een specifieke uitlegging op basis van het toepasselijke recht) in omstandigheden waarin de enige basis om te stellen dat zij schade hebben geleden erin bestaat dat zij beiden geboren zijn met cystische fibrose ten gevolge van bij hun conceptie gebruikte technieken inzake medisch begeleide voortplanting, zonder welke zij niet geboren zouden zijn.

G. Waaron om een beslissing van het Hof van Justitie wordt verzocht

25. In deze prejudiciële verwijzing worden drie afzonderlijke problemen aan de orde gesteld:
 - a) Indien een getroffene, krachtens artikel 13, lid 2, van de herschikte Brussel-I-verordening, de verzekeraar van een schadeveroorzaker oproept, in de lidstaat van zijn woonplaats, kan de getroffene de beweerde schadeveroorzaker dan bij die vordering in het geding roepen krachtens artikel 13, lid 3, van de herschikte Brussel-I-verordening, wanneer de vordering tegen de beweerde schadeveroorzaker geen betrekking heeft op „verzekeringszaken” („**geschilpunt 1**”)?
 - b) Wat wordt in afdeling 3 van de herschikte Brussel-I-verordening bedoeld met een „verzekeringszaak” („**geschilpunt 2**”)? [**Or. 8**]
 - c) Kunnen de derde en de vierde verzoeker in deze vordering als „getroffenen” worden beschouwd in de zin van artikel 13, lid 2, van de herschikte Brussel-I-verordening („**geschilpunt 3**”)?
26. De vragen betrekking hebben op **geschilpunt 1** (vragen a) en c)) worden om de volgende redenen aan het Hof van Justitie voorgelegd:

- a) In FBTO Schadeverzekeringen, zaak C-463/06 [arrest van 13 december 2007, EU:C:2007:792] heeft het Hof van Justitie bevestigd dat volgens artikel 9, lid 1, onder b) van de Brussel-I-verordening (artikel 11, lid 1, onder b), van de herschikte Brussel-I-verordening) een verzekeringnemer zijn verzekeraar kan oproepen in de lidstaat waar hij zijn woonplaats heeft, ook als de verzekeraar in een andere staat is gevestigd (voor zover een dergelijke rechtstreekse vordering volgens de op de verzekeringsovereenkomst toepasselijke wetgeving mogelijk is).
- b) In de zaak Keefe diende de Engelse Court of Appeal zich uit te spreken over de vraag of een getroffene die (krachtens artikel 9, lid 1, onder b), van de Brussel-I-verordening) gerechtigd was tegen de verzekeraar van een beweerde schadeveroorzaker een rechtsvordering in te stellen en die vordering inderdaad had ingesteld in de lidstaat waar de getroffene zijn woonplaats had, ook die beweerde schadeveroorzaker krachtens artikel 11, lid 3, van de Brussel-I-verordening [artikel 13, lid 3, van de herschikte Brussel-I-verordening] in het kader van die rechtstreekse vordering tegen de verzekeraar in het geding kon roepen. De Court of Appeal heeft beslist dat de getroffene de beweerde schadeveroorzaker in het geding kon roepen bij de rechtstreekse vordering tegen de verzekeraar, ook indien die beweerde schadeveroorzaker in een andere lidstaat was gevestigd (voor zover het in geding roepen van de schadeveroorzaker bij de vordering tegen de verzekeraar mogelijk was volgens de op de onrechtmatige daad toepasselijke wetgeving) en – wat voor deze zaak belangrijk is – ook indien het geschil met de beweerde schadeveroorzaker geen betrekking had op verzekeringszaken.
- c) De beslissing van de Court of Appeal in Keefe was [omissis] op het volgende gebaseerd:
- i) In de zaak FBTO Schadeverzekeringen werd niet vereist dat er een geschil zou bestaan over de voorwaarden van de verzekeringspolis om een verzekeraar krachtens artikel 9, lid 1, onder b), van de Brussel-I-verordening rechtstreeks te kunnen oproepen in de lidstaat waar de verzekeringnemer zijn woonplaats had (wanneer de verzekeraar in een andere staat was gevestigd).
 - ii) Krachtens artikel 11, lid 2, van de Brussel-I-verordening [artikel 13, lid 2, van de herschikte Brussel-I-verordening] kan een „getroffene” een vordering tegen de verzekeraar van de schadeveroorzaker instellen in de lidstaat waar die getroffene zijn woonplaats heeft (wanneer de verzekeraar zijn woonplaats in een andere staat heeft).
 - iii) Krachtens artikel 11, lid 3, van de Brussel-I-verordening kan een getroffene de schadeveroorzaker in het geding roepen bij een (krachtens artikel 11, lid 2, van de Brussel-I-verordening) in de lidstaat van de getroffene tegen de verzekeraar van de beweerde

schadeveroorzaker ingestelde rechtstreekse vordering, ook wanneer de beweerde schadeveroorzaker zijn woonplaats in een andere lidstaat heeft (indien de voor de rechtstreekse vordering tegen de verzekeraar geldende wetgeving dit toestaat). **[Or. 9]**

- iv) Indien artikel 9, lid 1, onder b), van de Brussel-I-verordening niet vereist dat er een geschil over de verzekeringspolis bestaat – zoals wordt bevestigd in FBTO Schadeverzekeringen – opdat de verzekeraar door een verzekeringnemer rechtstreeks kan worden opgeroepen, is er geen reden om te vereisen dat er een geschil over de verzekeringspolis bestaat opdat de beweerde schadeveroorzaker (krachtens artikel 11, lid 3, van de Brussel-I-verordening) in het geding kan worden geroepen.
- v) De Court of Appeal heeft geoordeeld dat zijn uitlegging van artikel 11, lid 3, van de Brussel-I-verordening in overeenstemming was met de in overweging 13 (bescherming van de zwakke getroffene) en overweging 15 (beperking van de kans dat in twee lidstaten onverenigbare beslissingen worden gegeven) van de Brussel-I-verordening [overwegingen 18 en 21 van de herschikte Brussel-I-verordening] uiteengezette doelstellingen.
- d) In de zaak KABEG heeft advocaat-generaal Bobek, mogelijk in strijd met de beslissing van de Engelse Court of Appeal in de zaak Keefe, benadrukt dat alle artikelen van afdeling 3 van de Brussel-I-verordening uitsluitend betrekking hadden op verzekeringszaken. Advocaat-generaal Bobek heeft bij zijn advies rekening gehouden met het in overweging 11 van de Brussel-I-verordening [overweging 15 van de herschikte Brussel-I-verordening] vermelde vereiste dat de bevoegdheidsregels in hoge mate voorspelbaar moeten zijn en dat het met oog daarop belangrijk is dat de uitzonderingen op de algemene regel dat een verweerder moet worden opgeroepen in de lidstaat waar hij zijn woonplaats heeft, strikt worden uitgelegd.
- e) Het is geenszins duidelijk dat het Hof van Justitie in FBTO Schadeverzekeringen niet heeft vereist, zoals de Court of Appeal in Keefe suggereert, dat er een geschil over de verzekeringsovereenkomst bestaat opdat artikel 11, lid 2, van de Brussel-I-verordening van toepassing zou zijn. Het Hof wees de stelling van de hand volgens welke het antwoord op de vraag of de verzekeraar in de lidstaat van de getroffene kan worden opgeroepen, afhangt van de indeling van de rechtstreekse vordering tegen de verzekeraar volgens het Duitse recht inzake de onrechtmatige daad, en het heeft daarbij opgemerkt dat het daarentegen afhangt van de vraag of de vordering tegen de verzekeraar in het algemeen betrekking heeft op verzekeringszaken. De opvatting van de Court of Appeal dat de beslissing van het Hof in FBTO Schadeverzekeringen suggereert dat, opdat een verzekeraar krachtens artikel 11, lid 2, van de Brussel-I-verordening door de getroffene kan worden opgeroepen, de vordering tegen de verzekeraar geen

betrekking heeft te hebben op „verzekeringszaken”, kan gebaseerd zijn op een verschillende opvatting over de betekenis van het begrip „verzekeringszaak” (zie **geschilpunt 2** hieronder).

f) De Supreme Court heeft de verweerder (de beweerde schadeveroorzaker) in Keefe toestemming gegeven om hoger beroep in te stellen tegen de beslissing van de Court of Appeal. Alvorens dat hoger beroep te behandelen, heeft de Supreme Court het Hof een aantal prejudiciële vragen gesteld. Die vragen, waaronder de vraag of het vereist is dat de vordering van de getroffene tegen de beweerde schadeveroorzaker betrekking heeft op verzekeringszaken opdat de vordering tegen de beweerde schadeveroorzaker krachtens artikel 11, lid 3, van de Brussel-I-verordening kan worden gevoegd bij een krachtens artikel 13, lid 2, van de Brussel-I-verordening tegen de verzekeraar van de beweerde schadeveroorzaker rechtstreeks ingestelde vordering (waarbij beide vorderingen in de lidstaat van de getroffene zijn ingesteld). [omissis] In die zaak is het hoger beroep bij de Supreme Court ingetrokken voordat het Hof de door die rechterlijke instantie voorgelegde prejudiciële vragen had behandeld.

g) Het antwoord op de vraag welke van de aan de „verzekeringsuitsluiting” in afdeling 3 van de herschikte Brussel-I-verordening ten grondslag liggende doelstellingen en beleidslijnen voorrang moeten krijgen, is onzeker en het is wenselijk het Hof daarbij om advies te vragen. **[Or. 10]**

27. Met betrekking tot de vraag betreffende **geschilpunt 2 (vraag b)**):

a) Advocaat-generaal Bobek bleek in de zaak KABEG ervan uit te gaan dat sprake is van een „verzekeringszaak” wanneer de betreffende vordering betrekking heeft op de uit de verzekeringsovereenkomst voortvloeiende rechten en verplichtingen. Het was volgens hem niet vereist dat er een geschil bestond inzake de verzekeringspolis. De conclusie van advocaat-generaal Bobek in KABEG was geformuleerd in het kader van een krachtens artikel 11, lid 2, van de Brussel-I-verordening tegen een verzekeraar ingestelde rechtstreekse vordering. Volgens advocaat-generaal Bobek was aan het vereiste dat de vordering tegen de verzekeraar betrekking moest hebben op „verzekeringszaken” voldaan louter op grond van het feit dat de vordering tegen de verzekeraar betrekking had op vragen inzake de uit de verzekeringspolis voortvloeiende rechten en verplichtingen van die verzekeraar. Het is minder duidelijk hoe een vordering tegen een beweerde schadeveroorzaker (de verzekerde van een verzekeringspolis) waarvan voeging bij de rechtstreekse vordering tegen de verzekeraar wordt gewenst, betrekking kan hebben op „verzekeringszaken”.

b) De eerste door de Supreme Court aan het Hof voorgelegde prejudiciële vraag (zie bovenstaand punt 14 a)) suggereerde dat het begrip „verzekeringszaak” (in tegenstelling tot wat advocaat-generaal Bobek in zijn conclusie in KABEG stelt) kan betekenen dat het geschil betrekking moet hebben op vragen over de geldigheid of de dekking van de verzekeringspolis.

- c) Het Hof wordt derhalve om verduidelijking verzocht over de aard en de omvang van het vereiste dat, opdat afdeling 3 van de herschikte Brussel-I-verordening van toepassing zou zijn, een vordering betrekking moet hebben op „verzekeringszaken”, in het bijzonder wanneer de getroffenene die krachtens artikel 13, lid 2, van de herschikte Brussel-I-verordening in zijn lidstaat rechtstreeks een vordering tegen een verzekeraar instelt, overeenkomstig artikel 13, lid 3, van de herschikte Brussel-I-verordening bij die vordering een vordering wenst te voegen tegen de beweerdde schadeveroorzaker, die in een andere staat is gevestigd.
28. Met betrekking tot de vraag betreffende **geschilpunt 3 (vraag d)**:
- a) Verzoekers in deze vordering stellen dat de eerste verweerder nalatig is geweest bij het verstrekken van een vruchtbaarheidsbehandeling aan de eerste en de tweede verzoeker, aangezien de derde en de vierde verzoeker, als gevolg van de behandeling, met cystische fibrose zijn geboren.
 - b) Volgens verzoekers is de eerste verweerder nalatig geweest, aangezien de combinatie van de donoreicel en het sperma van de tweede verzoeker tot een mutatie heeft geleid als gevolg waarvan de derde en de vierde verzoeker met cystische fibrose zijn geboren. Verzoekers stellen dat de eerste verweerder de donor van de eicel had moeten screenen om zich ervan te vergewissen dat het DNA in de eicel, in combinatie met het DNA in het sperma van de tweede verzoeker, niet de mutatie zou veroorzaken ten gevolge waarvan de derde en de vierde verzoeker met cystische fibrose zijn geboren.
 - c) De derde en de vierde verzoeker hadden niet kunnen worden geboren in omstandigheden waarin de beweerdde nalatigheid niet had plaatsgevonden (met andere woorden, de derde en de vierde verzoeker bestaan enkel als gevolg van de combinatie van het sperma van de tweede verzoeker met de donoreicel, en die combinatie is de beweerdde nalatige handeling van de eerste verweerder). **[Or. 11]**
 - d) Het is onzeker of de derde en de vierde verzoeker in die omstandigheden terecht als „getroffenen” kunnen worden beschouwd in de zin van artikel 13, lid 2, van de herschikte Brussel-I-verordening. Indien de derde en de vierde verzoeker geen getroffenenen zijn in de zin van artikel 13, lid 2, van de herschikte Brussel-I-verordening, dan kunnen zij op het eerste gezicht de verzekeraar van de eerste verweerder niet oproepen in Engeland en kunnen zij de eerste verweerder dus evenmin volgens artikel 13, lid 3, van de herschikte Brussel-I-verordening in het geding roepen bij die procedure.
29. Gelet op een en ander verzoekt De Queen’s Bench Division (Birmingham District Registry) van de High Court het Hof van Justitie met eerbied om een prejudiciële beslissing over de in het addendum opgenomen vragen.

ADDENDUM

Aan het Hof van Justitie van de Europese Unie worden de hierna volgende vragen voorgelegd:

- a) Vereist artikel 13, lid 3, van verordening nr. 1215/2012 [van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken] (herschikte Brussel-I-verordening) dat de feitelijke grondslag waarop de getroffene zich beroept om een vordering tegen de verzekeringnemer/verzekerde in te stellen, betrekking heeft op verzekeringszaken?
- b) Indien vraag a) bevestigend wordt beantwoord, volstaat het feit dat de vordering die de getroffene wenst in te stellen tegen de verzekeringnemer/verzekerde voortvloeit uit dezelfde feiten, en wordt ingesteld in het kader van dezelfde procedure als de rechtstreekse vordering die tegen de verzekeraar is ingesteld, om te concluderen dat de vordering van de getroffene een verzekeringszaak betreft?
- c) Indien vraag a) ontkennend wordt beantwoord, volstaat het feit dat de oproeping in het geding van de verzekerde in het kader van de tegen de verzekeraar ingestelde rechtstreekse vordering wordt toegestaan door de wettelijke bepalingen die de rechtstreekse vordering tegen de verzekeraar regelen?
- d) Omvat het begrip „getroffene” in de zin van artikel 13, lid 2, een persoon die is geboren als gevolg van technieken inzake medisch begeleide voortplanting, in omstandigheden waarin die persoon een vordering wenst in te stellen wegens beweerde nalatigheid bij de uitvoering van de bij de conceptie van die persoon gebruikte technieken inzake medisch begeleide voortplanting? [Or. 12]